

ธรรมสวัสดี

DHAMMA
SAWASDEE | e-MAGAZINE

24 DECEMBER 2020

คนเจาด่าน
เพื่อนร่วมทุกข์
หลุมหลบภัย covid 19
ใบโพธิ์ไหม้แต่ใจยังมีพุทธะ

Community learning •

เติบโตจากกองไฟ...พลังแห่งการเปลี่ยนแปลง
มรดกจากกองไฟ...คุณค่าทางใจที่ยังงอกงาม

เลขที่ 5551 ม.สีดา 13

© ไฟไหม้เห็นอะไร ?

- การตั้งหลักที่ทำให้เราไม่ประมาท
- ความกล้าหาญที่จะไม่ทำเหตุของความประมาท
- ทรัพย์ภายนอกสูญเสียได้ แต่ทรัพย์ภายในคือสิ่งที่ทุกคนต้องรักษาและทำให้เกิดมีขึ้นเสมอ
- เห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา
- เมื่อเจอทุกข์จงรักษาใจ ตั้งสายน้ำจ๋าเย็น
- ไม่ว่าจะเกิดอะไรถ้าเราถักทอกันมันก็มีประโยชน์
- สุขทุกข์เป็นสากล ไม่มีอะไรสุขตลอดไป ไม่มีอะไรทุกข์ตลอดไป
- จงเยือกเย็นอยู่ในภาวะของชีวิตที่สับสน
- แม้ไฟจะไหม้ แต่สิ่งที่เราเรียนรู้มาัยงันที่กอยู่ไนใจเราเสมอ
- ไม่มีอะไรแน่นอน เกิดแล้วจะดับเมื่อไหร่ก็ได้ จงใช้ชีวิตให้มีค่า

เติบโตจากกองไฟ...พลังแห่งการเปลี่ยนแปลง

พลังแห่งการเปลี่ยนร้ายกลายเป็นดีคือการที่เราต้องมีพลังที่จะใช้ปัญญาทำให้คนที่อยู่ข้างหน้าทำงานอย่างมีคุณค่าได้ในทุกมิติ ด้วยการถอดถอนอคติจากการมองในมุมของเรา แล้วเข้าไปเปลี่ยนร้ายกลายเป็นดี เพื่อทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างไม่เสียหายและทำให้คนใช้เครื่องมือทุกอย่างทำงานอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้เครื่องมืออันหลากหลายนี้เป็นนวัตกรรมที่มีประโยชน์ เพราะมีนวัตกรรมคือใจที่ปราศจากอคติ มาเป็นเครื่องกำกับให้นวัตกรรมออกไปทำหน้าที่ได้อย่างเป็นประโยชน์สูงสุดต่อโลก

และที่ภาพเพื่อรับชมวีดีโอตั้งแต่เพลงที่โหมกระหน่ำจนไฟดับ

ชีวิตไม่ได้มีแต่ความสุขเสีย เพราะทุกการสูญเสียจะทำให้เราเติบโต ถ้าเราสามารถดำเนินชีวิตอยู่ด้วยสติและปัญญา ที่จะทำให้ความทุกข์นี้เป็นปฏิกายที่จะทำให้เราเติบโตต่อไป

มรดกจากกองไฟ...คุณค่าทางใจที่ยังงอกงาม

สัญเสียแต่ไม่เสียศูนย์ เรายังคงงอกงามและเติบโตได้เพราะเรามีเพื่อนร่วมทุกข์ที่วันนี้ทุกคนกลับมาเป็นหัวใจเดียวกันและพันมือ ถึงไม้จะไหม้แต่ใจยังไม่ล่มสลาย เราจึงทำทนายให้แต่ละคนลองค้นมรดกจากกองไฟที่เป็นปัญญาซึ่งทำให้เราใช้ชีวิตอยู่อย่างไม่ประมาทขาดสติ

และที่ภาพเพื่อรับชมวิดีโอสภาพหลังไฟไหม้และนิทรรศชีวิต

“แม้หนังสือเล่มนอกจะถูกเผาไป แต่หนังสือเล่มในที่เป็นสติปัญญาของเรายังอยู่ อวิชชาที่เป็นไฟก็จะไหม้ใจเราไม่ได้ นี่คือ...มรดกจากกองไฟที่มอบให้ทุกคน”

ใบโพธิ์ใหม่...แต่ใจยังมีพุทธะ

สัญลักษณ์ของพุทธะแม้ไฟจะเผาไหม้จนสีเปลี่ยนแต่ว่ารูป
ลักษณะก็ยังคงเป็นใบโพธิ์ที่ยังคงอยู่ คุณค่าของใบโพธิ์ซึ่ง
เป็นดั่งสัญลักษณ์ของการตื่นรู้และเบิกบานก็ยังคงอยู่ ใบ
โพธิ์จึงเป็นครูที่สอนให้เรามองเห็นธรรม

บนกองเถ่าถ่าน จิตวิญญาณยังคงอยู่
ห้องเอยเคยให้ความรู้ แม้เป็นเพียงอุ้เก็บข้าวเก็บของ
พระเพลิงผลาญจนหมดสิ้น แต่ได้กลิ่นเจ้ารำร้อง
ยังบรรเลงเป็นทำนอง ตามครรลอง ของเคยทำ
หนังสือ...ร้องเรื่องราว ไม้เคยขาวก็ดำขำ
ปูนปั้นขานลำนำ ทุกสิ่งล้ำค่าเคยมี
สิ่งที่จระจากพราว บอกไม่ยาก แม้เปลี่ยนสี
หากใจยังขาวดี จิตที่มี สื่อถึงกัน
คิดถึง คือคิดถึง ห่วงคำนึง อยู่ในฝัน
ลาแล้ว ไม่แล้วกัน ซ่อมสร้างสรรค์แลแต่งเติม
ทุกสิ่งเล่าเรื่องต่อ ตำนานก่อต่อความเสริม
ยิ่งใหญ่ไปกว่าเดิม เพราะที่เพิ่มคือ...วิชา

https://m.facebook.com/story.php?story_fbid=10221539048040100&id=1069035736

(คลิกที่ลิงก์เพื่อดูเรื่องราวของเหตุการณ์จริง ในขณะที่มาเยือนเสถียรธรรมสถาน)

เช้าวันนั้น ได้ยินข่าวไฟไหม้ที่เสถียรธรรมสถาน แต่ไม่ตกใจ
แค่รับรู้ เพราะเชื่อว่าทุกท่านเอาอยู่ ไม่รู้ทำไม...จึงไม่ตกใจ หรือ

เข้าใจในสิ่งที่มากกระทบเราทุกวันๆ มันไม่ใช่ตกใจ แต่เป็นความห่วงใยมากกว่า และตามข่าว จนทุกคนหมายถึงศิษย์สาวิกาสิกขาลัย นัดกันไปหาคุณแม่ อาจารย์ท่านแม่ชีศันสนีย์ เสถียรสุด ซึ่งเมื่อมีนัดมาก็ไม่มีปฏิเสธ เราตกลงกันว่าต้องรีบไปหาคุณแม่ เข้าอีกวันเราได้เดินกลับเข้าไปในเสถียรธรรมสถาน รู้สึกว่าไฟไหม้ทำอะไรเราไม่ได้ อย่างเท้าก้าวแรกก็ยังเหมือนเดิม คือเกิดความสุขสงบและมีความสุข จนเดินไปหาคุณแม่ ภาพแรกที่เราเห็นคือท่านอยู่ท่ามกลางคนทำงาน นายช่างทั้งหลาย ที่ทั้งขับรถแมคโคร ทั้งชุด คราด คันหา ตัดต้นไม้ที่ไหม้จนแห้ง อาจารย์ท่านแม่ชีศันสนีย์ เสถียรสุด อยู่ท่ามกลางบุคคลเหล่านั้น ท่านยังคงแข็งแรงมุ่งมั่นและถ่ายทำทั้งวิดีโอและภาพนิ่ง ซากต่างๆ เพื่อเก็บเป็นหลักฐาน เรายิ้ม...เพราะไม่ว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น ท่านก็ยังเป็นแรงบันดาลใจของเรา ดุสิต โรงเก็บของสำคัญหายไปทั้งโรง ท่านยังยิ้มแย้ม มีพลัง สั่งการ จนหันมาเห็นเราก็เรียกเข้าไปและเราก็เลยถ่ายรูป...หลักฐานไปด้วย

พื้น...เต็มไปด้วยเศษซากสีดำ สิ่งของที่ไหม้ไฟก็แข่งกันดำ
ท่อนไม้เปลี่ยนเป็นกองไม้สีดำ ต้นไม้รายรอบมีร่องรอยของการโดน
ความร้อนแต่ยังล่อลมพัดให้เห็น เราถ่ายรูปไปก็รับรู้ เรียนรู้ไป ว่า
นี่เองคืออัคคีภัย รู้สึกตื่นเต้นเมื่อเดินอยู่บนอัคคีภัย แต่รู้สึกใจเต้น
ด้วยความใจหายว่า นี่คือโรงเก็บของสำคัญ ไม่ว่าจะป็นหนังสือที่มี
คุณค่า รูปปั้น องค์พระ ของประดับคลาสสิก วัตถุสำคัญและไม้ที่เก็บ
รอไว้ซ่อมแซมเรือนไทยที่เก่าไปตามกาลเวลา...ทั้งหมดอยู่ในห้อง
ของพระเพลิง คงจะจุมากกว่าอ้อม เพราะข้าวของต่างๆ นั้นมีคุณค่า
เกินกว่าข้าวของ...แต่คุณแม่ท่านบอกว่า...สูญเสีย แต่ไม่เสียศูนย์...
ทำให้เราทบทวนได้ว่า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับชีวิต สติจะต้องคงมั่น
เกิดปัญหา ต้องมีปัญญา เพื่อแก้ไข จงอย่าพุ่มพวย เพราะอะไรจะเกิด
มันก็ต้องเกิด เราคิดว่านี่คือบทเรียนธรรมชาติ ดิน น้ำ ลม ไฟ
ประกอบสี่ธาตุเป็นโลกเป็นเรา ไม่เจอนั้น ก็อาจเจอนี้ ไม่เจอนี้ ก็อาจ
เจอนั้น เมื่อเจอมากระทบ เราต้องไม่กระเทือน คุณแม่ท่านได้คุยกับ
พวกเรา ไลฟ์สดด้วยกันหลายคน แล้วก็ทานข้าวด้วยกันหลายคน เป็น
วันที่มีความสุขมากที่สุดเพราะคุณแม่ท่านให้เกียรติพวกเรา 'เป็น
เพื่อนร่วมทุกข์'

ใน โอกาสนี้ อาจารย์ท่านแม่ชี
คันสนีย์ เสถียรสุด ท่านให้พวกเรา
เก็บของที่โดนไหม้ไฟแล้วลองบอกว่า
เราคิดยังไง...เราก็เดินมองไปตาม
พื้น มันเยอะแยะ ล้วนดำๆ ก็เห็นเศษ
เสื่อชิ้นหนึ่ง นอกจากหนังสือที่โดน
ไหม้ไฟแล้วจำนวนมาก เราหยิบเศษ
เสื่อชิ้นมา ซึ่งเมื่อคุณแม่ท่านให้แต่ละ
คนบอกว่าคิดอย่างไรจึงเก็บมา

สำหรับเรา เรามองเห็นเศษเสี้ยวนี้มันมีเรื่องราว ตั้งแต่กว่าจะมาเป็น
เสื้อก็มาจากต้นไม้ กว่าจะมาเป็นต้นไม้ก็ต้องผ่านฤดูกาลและ
เหตุการณ์มากมายกว่าจะโต โตเป็นที่อาศัยของนกกา โตพอจะให้ร่ม
เงาให้สายลมพัดผ่านและส่งลมให้โลกเย็นสบาย โตพอที่จะสละตน
ให้นำร่างไปทำประโยชน์ และบางต้นไม้ก็ถูกนำมาเข้ากระบวนการ
จนถักทอเป็นเสื้อ แล้วเสื้อนี้ก็มิประโยชน์มากมาย...มากมายมาก่อน
จะโดนไฟไหม้ แต่ก็ยังทิ้งร่องรอยของการถักทอไว้...เราก็เลยคิดว่า
อะไรที่มันเป็นเส้นตลกๆ มันนั่งทับไปก็อาจมีอะไรที่มิดำหรือเจอความ
แฉะ ความสกปรก แต่เมื่อเกิดการถักทอ มันจึงปลอดภัยขึ้น ก็เหมือน
เราทุกคนหากประสานกันเสมือนการถักทอ มันจึงจะแข็งแรงและก่อ
เกิดประโยชน์ให้กับคนอื่นๆ พวกเราเป็นเสื้อที่มีคนมาใช้สอย แม้ไฟ
ไหม้ไปร่องรอยของการถักทอของพวกเราก็ยังไม่ไหม้หมดไป...ยัง
ปรากฏอยู่และนำไปเย็บประดับกระเป๋าหรืออะไรๆ ได้อีก มันดูเท่
แน่นอน และจากวันนี้ก็คงจะขอเป็นไม้เล็กๆ ที่แปรสภาพเป็นเส้นเส้น
หนึ่งที่พร้อมไปร่วมอยู่ในกระบวนการถักทอ ก่อความสำเร็จให้กับ
งานใดๆ ของเสถียรธรรมสถานต่อไป

ก็เขียนจากใจค่ะ

พิไลวรรณ บุญล้วน

ผู้ได้รับ โอกาสให้เป็นศิษย์อาจารย์ท่านแม่ชีคันสนีย์ เสถียรสุด

มั่วพยศ...คนเอาถ่าน

คนเอาถ่านคือคนที่มีปัญญาจัดการกับสิ่งของที่สูญหายไป คนที่ปราบมั่วพยศได้คือคนที่สามารถจัดการกับอคติที่สร้างความทุกข์ให้กับชีวิตได้ อคติเพราะเกลียด อคติเพราะรัก อคติเพราะสงสาร อคติเพราะเขาเคยดีกับเรา อคติเหล่านี้ก็เปรียบเสมือนมั่วพยศที่คอยขบกัดชีวิตของเรา

แต่ที่ภาพเพื่อรับชมวิดีโอวิธีปราบมั่วพยศ

“อคติเป็นอวิชชาคือความไม่รู้เท่าทัน สิ่งนี้ทำให้
เราสร้างความปรุงแต่งของความไม่รู้แล้วไป
สร้างภพชาติแห่งทุกข์”

คนเอาถ่าน เป็นคำพูดที่มีพลังจากพระเดชพระคุณพระธรรมโพธิวงค์ เจ้าอาวาสวัดไทยพุทธคยา ที่มีต่อ ท่านแม่ชีคันสนีย์ เสถียรสุด เมื่อท่านหยิบสิ่งของสีดำเป็นถ่านขึ้นมาพิจารณาที่มาของสิ่งเหล่านั้นว่าได้แสดงธรรมแม้ในยามที่เหมือนไร้ค่า คนเอาถ่านคือคนที่ลงมือทำด้วยปัญญาอย่างไม่นิ่งดูตายเหมือนในนิทานชาดกที่เล่าถึงนกระจาบที่คาบน้ำที่ละลายไปดับไฟป่า สร้างแรงบันดาลใจให้คนทั้งฝูงรวมพลังกันจนทำให้ไฟที่ไหม้อยู่ก็สงบลงได้ เปรียบเสมือนสังคมของเราที่ร้อนอยู่ด้วยเพลิงโทสะอันมาจากไฟสุ่มใจคืออคติ หน้าที่ของนกตัวเล็กๆ อย่างเราคือไม่ยอมจำนนแล้วคิดว่าเราทำอะไรไม่ได้ แต่จงเริ่มจากการมีปัญญาที่จะดับไฟแห่งอคติในใจ เมื่อใดที่เรามีปัญญา ชะงักกลายเป็นทองคำได้ คนเอาถ่านที่มาช่วยกันฟื้นฟูเสถียรธรรมสถานจากกองไฟจึงช่วยกันค้นหาธรรมจากกองถ่านมาถ่ายทอดเป็นนิทรรศการจากกองเพลิง จึงขอเชิญชวนทุกท่านที่พร้อมจะมาค้นหาถ่านมาเป็นคนเอาถ่านกับพวกเราได้ทุกวัน ที่เสถียรธรรมสถาน ถนนวิรัชพล กรุงเทพมหานคร

หลุมหลบภัยจาก Covid-19

พ

งตนเองได้ให้คนอื่นเป็นคือความปลอดภัยที่เราทุกคนสร้างให้กับตนเองได้เมื่อต้องเจอกับภัยของ Covid-19 เสถียรธรรมสถานมีประสบการณ์กับการตั้งรับกับสถานการณ์การระบาดในเมืองไทยเป็นครั้งแรก เป็นการตั้งรับที่ทำให้คนกลับมาพึ่งพาตนเอง เมื่อพึ่งพาตนเองได้แล้วก็ให้แบ่งปันให้ผู้อื่น

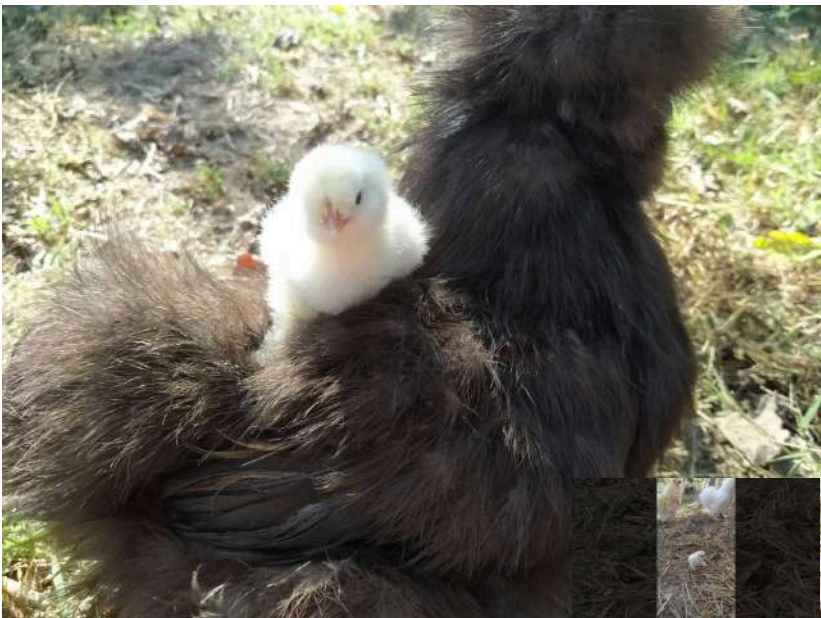
หุบเขาโพธิสัตว์ เสถียรธรรมสถาน 2 จึงเร่งพัฒนาองค์ความรู้ในการพึ่งพาตนเองในเรื่องการปลูก ปรง แปร ปั้น และเปลี่ยน เพื่อนำองค์ความรู้ที่ใช้อยู่ที่ปลอดภัยไม่ใช่เคมี เป็นเสมือนหลุมหลบภัยที่สร้างความมั่นคงทั้งทาง กาย ใจ และเศรษฐกิจให้กับผู้ที่กำลังเดือดร้อนเมื่อต้องเจอกับการเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่ในสถานการณ์ Covid-19 จนถึงปัจจุบันนี้เมื่อสถานการณ์ Covid-19 กลับมาอีกครั้ง เราก็พร้อม

แล้วที่จะทำให้บ้านทุกหลังเป็นหลุมหลบภัยที่ปลอดภัยของแต่ละครอบครัวได้

ภาวนากับการปลูกผัก จากแปลงผักแปลงแรกตอนนี้เรามีองค์ความรู้ในเรื่องการปลูกผักที่ปลอดภัยพร้อมกับผลผลิตอีกมากมายที่เกิดจากการปลูกพร้อมกับการภาวนา เพราะแม่ชีลงมือปลูกผักเองไปพร้อมกับการสวดมนต์

ภาวนากับการดูแล จากไก่ตัวแรกจนวันนี้เรามีลูกไก่ที่เกิดใหม่อีกหลายรุ่น

ภาวนากับดิน น้ำ ไฟ ลม เพื่อบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดและประหยัดที่สุด

นี่เป็นเพียงตัวอย่างบางส่วนขององค์ความรู้ที่เกิดขึ้น ในช่วงปีที่ผ่านมา ที่จะบอกได้ว่าจะจะเป็นอีกหนึ่งต้นแบบของการสร้างหลุมหลบภัย Covid-19 ภัยที่มนุษย์ไม่ได้อยากให้เกิด แต่เมื่อเกิดแล้วเราจะบริหารจัดการกับสิ่งที่เราต้องเผชิญอย่างไร...นี่คือปัญญา

ทุกคนเป็นเหมือน...เพื่อนร่วมทุกข์

ท ากคนเป็นเพื่อนที่มีค่ากลับมาเป็นเหมือนหยดน้ำเล็กๆ ที่พรหม
ใจของทั้งตนเอง ผู้อื่น และคนที่ได้รับความเดือดร้อนเช่นพวก
เรา และทุกครั้งที่มีคนเข้ามาเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ หัวใจของ
พวกเรา ก็ชุ่มชื้น และขอบคุณต่อมิตรภาพและทุกความ
ปรารถนาดีที่มีต่อกัน

พีเบิร์ด ธงไชย แมคอินไตย์ ส่งใจให้เสถียรธรรมสถาน

พีเบิร์ดเป็นหนึ่งใน
หัวใจเดียวกันและ
พันมือ ที่ส่งกำลังใจ
มาทันทีเมื่อทราบ
ถึงเหตุการณ์อัคคีภัย
ที่เกิดขึ้นกับเสถียร
ธรรมสถาน

แต่ที่ภาพเพื่อรับชมวิดีโอ

“บ้านของเราได้รับความเดือดร้อน ไฟไหม้บ้านที่เราได้เคยร่วมสุข คือ
เบิร์ดไม่ได้อยากจะบอกว่าเป็นการร่วมทุกข์ เพราะสำหรับเบิร์ดกับที่นี่
แล้วมีแต่ร่วมสุขกันมา เมื่อบ้านของเราได้ถูกทำลายไปด้วยไฟ เราก็ค
งอย่าเสียใจไป แต่เบิร์ดอยากมาชวนพวกเราให้มาปฏิบัติธรรมกัน
เยอะๆ ช่วยกันนำออร่าดีๆ ของพวกเรามาทำให้สถานที่แห่งนี้กลับมา
งดงามและเป็นທີ່ที่ให้พวกเราได้ฟังฟังต่อไป”

ความรู้สึกของพุทธสาวิกา

บาตรใหม่...หัวใจตื่น

ฉันได้เห็นบาตรที่เมื่อครั้งยังเป็นพุทธสาวิกา ตอนนั้นฉันใช้บาตรนี้รับอาหารและรับปัจจัยต่างๆ ครั้งนั้นยังเป็นบาตรสีเงินวาววับใหม่เอี่ยม วันเวลาผ่านไปผ่านพาเปลวไฟร้อนแรงลุกโชนขึ้นมา จากบาตรที่เคยอยู่คู่กายนักบวชทุกคน กลายเป็นบาตรสีดำซี้ถ้าเซาะจากกองเพลิงสีแดงที่ปะทุขึ้นในวันที่ 17 ธันวาคม บริเวณส่วนโรงเก็บไม้และสิ่งพิมพ์ ณ เสถียรธรรมสถาน ทำให้ไม่มีค่า ของเก่าที่เก็บเอาไว้ และเอกสารต่างๆ ถูกเผาหมด แต่กระนั้นก็อาจเป็นปาฏิหาริย์บางอย่าง ไม้แกะสลักรูปคุณยายจำถูกไฟไหม้ไปเพียงครั้งเดียว ตอนเย็นหลังเหตุการณ์ไฟไหม้ ฉันและน้องสาวได้เข้าไปที่เสถียรธรรมสถาน ได้พบสถานที่ซึ่งเคยเต็มไปด้วยของจากอดีต ความทรงจำของคนมากมายที่ใส่รวมกันอยู่ในนั้นถูกไฟไหม้เหลือเพียงซี้ถ้าดำๆ และของที่เหลือรอดอีกเพียงหยิบมือ ฉันและเพื่อนๆ ได้พบกับคุณยายจำ ท่านบอกกับเราว่า อย่าไปเสียใจกับสมบัติ ซึ่งเป็นเพียงสิ่งนอกกาย ทุกชีวิตที่บ้านปลอดภัยทั้งหมดก็ต้องรู้สึกขอบคุณแล้ว และยังบอกอีกว่า “เพื่อนมีค่าเมื่อปัญหาเกิด เพื่อนร่วมทุกข์”

คำคืนวันที่ 17 ธันวาคม 2663
ณ เสถียรธรรมสถาน วัชรพล

โดย นางสาวสาธิตา อุดมเวศย์

พุทธสาวिकासองแผ่นดินไทย -
อินเดีย ปี 2554

ภาพบาตรที่บาดตาแต่ไม่บาดใจ

เช้าเวลา 9.05 น. หนูได้ทราบข่าวไฟไหม้จากพี่เอ้ (ISV Senior) ให้เข้าไปช่วยงานที่เสถียรธรรมสถาน หนูเลยได้สอบถามจากแม่ชี Asmita จึงได้ทราบว่าไฟไหม้ที่เสถียรฯ ตอนตี 4.30 น. ที่โรงเก็บไม้เก็บของซึ่งหนูเคยได้ไปช่วยยกของ เลยทำให้หนูรู้ว่าไฟไหม้ครั้งนี้ได้ทำความเสียหายให้เสถียรฯ พอสมควร หนูจึงตัดสินใจเข้าเสถียรฯ ตอนบ่ายโมง ซึ่งได้นัดหมายกับพี่เอ้ว่าจะเข้าไปช่วยเก็บของและทำความสะอาดตรงที่เกิดเหตุ แต่เมื่อไปถึงเสถียรฯ ก็ยังเข้าไปไม่ได้ เพราะต้องรอเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐาน หลังจากนั้นก็ได้เจ้าหน้าที่ทหารมาช่วยเคลียร์พื้นที่ หนูเลยได้เดินเข้าไปตรงจุดเกิดเหตุที่เข้าได้ใกล้ที่สุด หนูเลยได้เห็นกองบาตรที่ถูกไฟไหม้ ทำให้หนูนึกถึงช่วงเวลาที่ยาวชตอนเด็กและครั้งล่าสุดพุทธสาวิกาสี่แผ่นดิน ทำให้นึกถึงเพื่อนแม่ชีที่บวชด้วยกัน ซึ่งตอนนี้ทุกคนคงทราบข่าวไฟไหม้ที่เสถียรฯ แล้ว

ภาพบาตรที่บาดตาแต่ไม่บาดใจหนู เพราะตอนที่หนูเห็นสภาพบาตรไฟไหม้ดำ และไม่เงางามเหมือนตอนที่ใช้ในขณะที่เป็นแม่ชี ตอนที่ได้ออกบิณฑบาต ได้ทำกุศลร่วมกับญาติโยม ได้รับใช้ เป็นทั้งผู้ให้และผู้รับ ในฐานะแม่ชีของเสถียรธรรมสถาน ได้เชื่อมต่อกับญาติโยมมิตรสหายทั้งที่รู้จักและไม่รู้จัก บาตรที่ได้ใช้ร่วมกันรุ่นต่อรุ่น ได้เข้ามาเรียนรู้ธรรมะและปฏิบัติ แต่ในขณะนี้บาตรที่เคยใช้ได้ถูกไฟไหม้ก็ยังคงสภาพบาตร แต่สภาพดำแล้วคงมาใช้เป็นบาตรที่บิณฑบาตไม่ได้ แต่ก็ยังคงมีประโยชน์ที่แปรเปลี่ยนไป และคงถึงเวลาต้องเปลี่ยนบาตรใหม่ ก็อาจเหมือนเสถียรฯ ที่ถูกไฟไหม้เพียงบางส่วน ก็หลงเหลือร่องรอยไฟไหม้และความเสียหายให้เห็น แต่เสถียรธรรมสถานก็ยังเป็นเสถียรธรรมสถาน ที่ยังคงเป็นสถานที่ที่ให้โอกาสสตรีและเยาวชนได้บวชเรียนธรรมะและได้ทำประโยชน์ร่วมกัน ได้แลกเปลี่ยน ได้ถ่ายทอดความรู้ในด้านต่างๆ ได้สร้างเยาวชนอาสาสมัครและอื่นๆ

ขณะนี้คงถึงเวลาที่เสถียรฯ จะได้ปรับเปลี่ยนสถานที่บางส่วนเพื่อทำหน้าที่ยของเสถียรฯ ให้ดียิ่งขึ้นและเข้ายุคสมัยกับปัจจุบันและอนาคต โดยที่ทุกคนจะได้โอกาสอันดีนี้ได้สร้างพื้นที่ในเสถียรฯ ร่วมกัน ได้สร้างความทรงจำดีๆ ในสถานที่ดีๆ เช่นนี้ ตามที่หนูเห็นและรู้สึกกับภาพบาตรที่หนูได้ถ่ายไว้ คือภาพบาตรที่บาดตาแต่ไม่บาดใจ

My Memories with alms bowl

เมื่อเสถียรธรรมสถานเกิดเหตุการณ์ไฟไหม้

Bangkok, Thailand - 17 Dec 2020

‘สุข-ทุกข์’ เป็น ‘อนิจจัง’

เห็น ‘สุข-ทุกข์’ เป็น ‘อนิจจัง’

เราจะมีพลังในการใช้ชีวิตอย่างงดงามมากขึ้น

จากเหตุการณ์นี้ทำให้ได้มองทุกแง่มุมของชีวิต ทุกสิ่งล้วนเป็นอนิจจัง วันที่เข้าไปช่วยเห็นตะกร้าที่ใส่บาตรมาเต็มไปด้วยบาตรสีดำ จากที่เคยบวชถวายเป็นพระราชกุศลแต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 คราวนั้น บาตรอินเดียที่เคยถือมารับบาตรจากญาติโยม สีเงินเงาตา เห็นแล้วใจหาย แต่ก็ได้แต่มองในความไม่เที่ยงของทุกสิ่งที่รัก และภาพจำที่งดงาม ในครั้งที่เป็นมแม่ซี ระลึกถึงภาพที่ลูกสาวตัวน้อยถือบาตรเดินไปหาคุณยายจำด้วยวัย 1 ขวบ 9 เดือน ที่ถือบาตรอินเดีย เป็นภาพที่งดงามและจะเป็นภาพจำของเรา 2 แม่ลูก โรงไม้อันเป็นสถานที่ที่รวมทุกสิ่ง มาตอนนี้เหลือเพียงพื้นที่ว่างเปล่าพร้อมร่องรอยของเก้าอี้ถ่าน กาลเวลาจะเหลือเพียงภาพจำที่งดงามตลอดไป

เยาวชน ISV อาสาสมัครหัวใจโพธิสัตว์

แต่ที่ภาพเพื่อรับชมวิดีโอ

"ถ้าเราไม่จาก...ของก็จาก จะทำอะไรก็รีบทำ"

ฉันเดินทางผ่านเสถียรธรรมสถานทุกวัน เพราะเป็นเส้นทางผ่านระหว่างบ้านกับโรงเรียน ในเช้าตามปกติวันหนึ่งนั่งรถผ่านเสถียรธรรมสถานก็ได้เห็นเหตุการณ์ผิดปกติ มีกลุ่มควันและผู้คนมากมายกำลังช่วยกันทำงานบางอย่างอยู่ ด้านหน้าเสถียรธรรมสถานมีรถดับเพลิงอยู่หลายคัน บริเวณกำแพงไม้ไผ่ส่วนหนึ่งยุบตัวลงมา ฉันรู้สึกตกใจกับภาพที่เห็น และเกิดคำถามขึ้นในใจว่า นี่กำลังเกิดอะไรขึ้น?

ในตอนเที่ยงพี่ๆ อาสาสมัคร ISV Senior ก็ได้ติดต่อเข้ามาผ่านแม่ เพื่อขออาสาเข้าไปช่วยเคลียร์พื้นที่ ปัน พี่สาว และแม่จึงตามเข้าไปสมทบช่วยงานหลังเลิกเรียน ปันพบว่าจุดเกิดเหตุถูกไฟเผาไหม้จนโล่งเตียนไปหมด แต่ก็มีของบางส่วนที่ไม่ได้มอดไหม้ไปทั้งหมด โดยเฉพาะบาตรที่ปันเห็นได้ชัดว่ามีรอยไหม้ ทว่าไม่ได้แตกสลายหายไปเช่นเดียวกับกระดาดและไม้ ในขณะที่ปันไปถึง งานเคลียร์พื้นที่ส่วนใหญ่ได้รับการช่วยเหลือจากพี่ทหารไปแล้ว และอีกบางส่วนก็ต้องรอการจัดการอย่างเป็นระบบจากคนที่มีความรู้ในการเก็บพื้นที่ พวกเรา ISV จึงไม่ได้ทำอะไรเยอะมากในวันนั้น

คุณยายจำบอกเล่าสถานการณ์ต่างๆ ให้ฟัง ปันรู้สึกถึงความไม่เที่ยงของสิ่งต่างๆ "ถ้าเราไม่จาก...ของก็จาก" ปันก็เลยเรียนรู้ว่าไม่มีสิ่งไหนเป็นของเราทั้งหมด ทุกสิ่งต่างก็ได้มาแล้วก็หมดไป อยู่ที่ว่าจะนำสิ่งนั้นมาทำประโยชน์ต่อผู้คนได้เพียงใด

ปกติปัน พี่ปอ และแม่จะใส่บาตรทุกเช้า วันต่อมาพวกเราจึงขอโอกาสมาใส่บาตรที่เสถียรธรรมสถานและนำไข่ไก่ที่อามา...ยำของปันส่งมาเป็นอาหารเพื่อช่วยสนับสนุนกำลังให้กับทีมเก็บกู้บ้านมาส่งมอบด้วย แม้ว่าปันจะไม่สามารถทำอะไรได้เยอะมาก แต่ปันก็รู้สึกขอบคุณที่ได้ทำอะไรเพื่อเสถียรธรรมสถานบ้าง

ด.ญ. สาธิตา อุดมเวศย์
เยาวชน ISV และ พุทธ
สาวิกา ปี 2545

ความรักจาก ISV รุ่นเยาว์

เด็กชายเคนอายุ 8 ขวบ ผู้ซึ่งมีคุณยายจำเป็นไอตอลด้านความดีงาม ได้โทรมาถามป้าในวันที่ได้ดูข่าวจากทีวีว่าบ้านคุณยายจำไฟไหม้ ด้วยตัวเองก็เคยมาวิ่งเล่นที่เสถียรธรรมสถาน 1 อยู่บ้างจึงรีบโทรหาป้า

เคน: ป้าแอม เคนได้ข่าวว่าบ้านคุณยายจำไฟไหม้หรือป้าแอม

ป้า : ใช่ลูก ไครบอกเธอ

เคน: เคนดูข่าวตะกีนี้ แล้วคุณยายจำจะอยู่ที่ไหนล่ะ มีบ้านอยู่ไหม

ป้า: ไหมตรงที่เก็บของที่เราเคยไปเดินกันไง แต่คุณยายยังมีที่อยู่ยังไม่เป็นไรจ๊ะ เคนอยากทำคลิปส่งมาให้คุณยายจำ แบบที่เคยทำส่งมาไหม

เคน: ไม้ละ คุณยายจำต้องยุ่งดับไฟอยู่มันจะเป็นการรบกวน เอาเป็นว่าถ้าป้าแอมเจอคุณยายค่อยบอกว่าเคนเป็นห่วง เคนฝากสตางค์ชายไก่ไปช่วยซ่อมบ้าน 1000 นิงนะป้าแอม

ป้า : โอเค เตี่ยวป้าชวนยายหนูนาสมทบทุนด้วยดีกว่าเนอะ

จบเรื่องราวความห่วงใยของเคนถึงคุณยายจำผู้เป็นที่รักเจ้าค่ะ

หัวใจเดียวกันและพันมือ

มิตรภาพสำคัญ...เพื่อนที่ยิ่งกว่าเพื่อนร่วมทุกข์

หนึ่งในเพื่อนร่วมทุกข์ที่เข้ามาช่วยเหลือทันทีที่ทราบข่าว โดยการร่วมฟื้นฟูเสถียรธรรมสถาน 2,000,000 บาท และยังคงอยู่ร่วมในทุกสถานการณ์ความยากลำบากในระหว่างการเคสียร์พื้นที่ รวมไปถึงยังนำความรักจากพี่น้องชาวสุกี้ MK คือนำอาหารมาเลี้ยงอาสาสมัครที่มาช่วยกันฟื้นฟูเสถียรธรรมสถาน ในทุกวันที่มีการขนย้ายสิ่งของจากไฟไหม้ นี่เป็นหนึ่งในกัลยาณมิตรที่กล่าวกับท่านแม่ชื่ออยู่เสมอว่า

“คุณแม่ แจ้วอยู่ตรงนี้ คุณแม่ซ่อมแซมให้เต็มที่ เราจะไม่ทิ้งกัน ขอแค่คุณแม่ได้พักผ่อนบ้างก็พอแล้วเจ้าคะ”

คุณยุพิน ชีระโกเมน
บริษัท เอ็มเค เรสโตรองต์ กรุ๊ป จำกัด (มหาชน)

<https://www.mkrestaurant.com/th>

บริษัทเกตเวย์ เฮลท์แคร์ จำกัด (สำนักงานใหญ่) 100,000 บาท
<http://www.gatewayhealthcare.co.th/index.php>

คุณท้าววรรณ เชื้อแก้ว	50,900 บาท	บจก แมคคา โปรดักชั่น	
คุณปิยนุช ระวีแสงสุรย์	10,000 บาท	โดยคุณวัลลี วีวรรณวรารงค์	100,000 บาท
คุณชัยยศ พิเชฐ โชติ	50,000 บาท	พญ. โศนิตา กาศยนันต์	20,000 บาท
คุณพัชราวดี พลศักดิ์	1,000 บาท	คุณรัตนา	20,000 บาท
คุณชมพู ออร์ดนชัย	1,000 บาท	ปรางทิพย์ คงฤทธิศึกษากร	14,000 บาท
คุณวงศ์รัตน์ ออร์ดนชัย	20,000 บาท	คุณ ทรงศรี พสวงศ์	10,000 บาท
คุณวิลาสินี	10,000 บาท	คุณวรรณิ ปาร์มวงค์	10,000 บาท
คุณนฤมล ศรีโกศาครีย์	10,000 บาท	คุณสมบุญ สूरพันธ์ไพโรจน์	10,000 บาท
คุณกาญจนา แสนคำบุญเรือน	4,000 บาท	คุณนฤมล เทิดกตัญญูพงศ์	10,000 บาท
คุณจิตติมา	2,000 บาท	คุณศิริพร นิลหยก	10,000 บาท
คุณนนทกานต์ ศรีเจริญ	1,000 บาท	บจก ทาเลนทีอินเตอร์เทรด	10,000 บาท
คุณสุดารัตน์ สุพรรณคง	2,000 บาท	คุณพรรณธิดา	10,000 บาท
คุณรัฐกรณ์ เฟ็งกุล	5,000 บาท	คุณจรินทร์ทิพย์ จารวงค์	10,000 บาท
Areesom	10,000 บาท	คุณชัยพัฒน์ สหัสกุล	10,000 บาท
คุณ เนตรนัย อริยตระกูล	10,000 บาท	คุณเพชรฤดี	10,000 บาท
คุณช่อผกา วิริยานนท์	10,000 บาท		

ท่านสอนว่า

○ เปลี่ยนร้ายกลายเป็นดีเถิดที่รัก
ทุกข์ยิ่งนักก็แค่มิไว้ให้เห็น
โพธิ์ใหญ่ โปนหาระย้าเย็น
เสนาะเสียงเพียงเป็นลมพัดพา

○ ไฟผงดาดฟาดพริบแผ่งสีแดงฉาน
โดดเด่นเกินแก่กาลจะเพรียกหา
กำแพงแกร่งเพียงกับเพชรยังค้างคา
เกเรียนมเกิร์ตส่อสายตาพาเศร้าใจ

○ ดงหญ้าบาตรเก่าเก็บแต่ก่อน
หนังสือแทนคำสอนก็มาใหม่
คั้งแค้นคุกรุ่นรุนแรงใด
อิฐเก่าร่วงไว้ใส่ธรณี

○ ขอนทรุดแทบหยุดสุดแต่กร้าว
หายใจเข้าออกยาวมิเร็วรี
อยู่อย่างเรียบร้อยรวมความดี
ธรรมดาทำทันทีที่สอบทาน

○ เป็นเพียงภาพเพ่งพิศวินิจฉัย
มองต้นโพธิ์ร่มใหญ่ใจไหวผ่าน
นำความรักถักทอบริวาร
นำคำสอนมาประสานผ่านเพลิงพรม

○ ทำวทบลบทางที่ย่างย่ำ
ย้อมทอดนำสุขทุกข์มาเพาะบ่ม
เพียงผ่านมาผ่านไป ในสายลม
ฝึกใจเราให้เย็นร่มชื่นชมมาร

.....

หมายเหตุ:

ระลึก ในวันที่เพลิงเผาผลาญ
เสถียรธรรมสถาน
คุณแม่ชีสอนว่า
“ให้เปลี่ยนร้ายกลายเป็นดี”

.....

ดร.เพชร เท่เหนือ-ไทย
๑๘๑๒๖๓

ท่านแม่ชีคันสนีย์ เสถียรสุต

ผู้ก่อตั้งเสถียรธรรมสถาน

แตะที่ภาพเพื่อรับชมวิดีโอ

เป็นความซาบซึ้งต่อทุกความช่วยเหลือทั้งที่ส่งความห่วงใย ส่งความช่วยเหลือ เข้ามาเป็นอาสาสมัครในพื้นที่ และส่งปัจจัยต่างๆ เข้ามาช่วยเหลืออย่างเต็มกำลัง คลิปนี้จึงเป็นคำขอบคุณของท่านแม่ชีคันสนีย์ เสถียรสุต ที่ส่งถึงกัลยาณมิตรทุกท่าน

ร่วมเป็นพลังแห่งการเปลี่ยนแปลง

ขอเชิญร่วมเป็นหนึ่งในพลังแห่งการเปลี่ยนแปลงเพื่อฟื้นฟูเสถียร
ธรรมสถานจากเพลิงไหม้ได้ทาง...

ธนาคารกสิกรไทย สาขาซอยวัชรพล เลขที่บัญชี 796-2-02843-2
ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาวัชรพล (รามอินทรา) เลขที่บัญชี
161-212346-0
ธนาคารธนชาติ สาขาวัชรพล เลขที่บัญชี 082-6-09613-2

หรือร่วมสนับสนุนการเติบโตอย่างยั่งยืนของชุมชนด้วยการเป็น
สมาชิกหนังสือ ธรรมสวัสดิ์ E-MAGAZINE หนังสือวันละบาทที่จะ
ทำให้คุณได้ร่วมเรียนรู้ไปกับชุมชนแห่งการเรียนรู้ที่อยู่ร่วมกัน
อย่างคานติ เสถียรธรรมสถาน โดยสนับสนุนค่าสมาชิกรายปี ปีละ
365 บาท คุณจะได้รับ ธรรมสวัสดิ์ E-MAGAZINE ส่งให้ทางออนไลน์
จำนวน 35 เล่มในหนึ่งปี มาร่วมเรียนรู้และเติบโตไปด้วยกันนะเจ้าคะ

ธนาคารกสิกรไทย สาขาซอยวัชรพล เลขที่บัญชี 796-2-02843-2
ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาวัชรพล (รามอินทรา) เลขที่บัญชี
161-212346-0
ธนาคารธนชาติ สาขาวัชรพล เลขที่บัญชี 082-6-09613-2

PromptPay

มูลนิธิเสถียรธรรมสถาน

บัญชี: มูลนิธิเสถียรธรรมสถาน

เลขอ้างอิง: DONKB000001613373000